

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

21. svibnja 2015. (*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Slobodno kretanje kapitala – Iznimka – Kretanja kapitala koja podrazumijevaju pružanje financijskih usluga – Nacionalni propis koji propisuje paušalno oporezivanje dohotka od kapitala koji potječe od udjela u inozemnim investicijskim fondovima – Crni fondovi“

U predmetu C-560/13,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Bundesfinanzhof (Njemačka), odlukom od 6. kolovoza 2013., koju je Sud zaprimio 30. listopada 2013., u postupku

Finanzamt Ulm

protiv

Ingeborg Wagner-Raith,

uz sudjelovanje:

Bundesministerium der Finanzen,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Tizzano, predsjednik vijeća, S. Rodin, E. Levits (izvjestitelj), M. Berger i F. Biltgen, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Mengozzi,

tajnik: K. Malacek, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 20. studenoga 2014.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za I. Wagner-Raith, U. Ziegler, *Rechtsanwalt*,
- za njemačku vladu, T. Henze, A. Wiedmann i K. Petersen, u svojstvu agenata,
- za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju P. Gentilija, *avvocato dello Stato*,
- za vladu Ujedinjene Kraljevine, S. Brighthouse, u svojstvu agenta, uz asistenciju K. Bacon, *barrister*
- za Europsku komisiju, T. Scharf, A. Cordewener i W. Roels, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 18. prosinca 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 64. stavka 1. UFEU-a.

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Ingeborg Wagner-Raith, nasljednice Marije Schweier, i Finanzamt Ulm (Ispostava porezne uprave Ulm, Njemačka) u vezi s oporezivanjem dohotka od kapitala koji potječe od udjela u investicijskim fondovima sa sjedištem na Caymanskom otoku (prekomorsko područje Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Članak 1. stavak 1. Direktive Vijeća 88/361/EEZ od 24. lipnja 1988. za provedbu članka 67. Ugovora [članak koji je stavljen izvan snage Ugovorom iz Amsterdama] (SL L 178, str. 5.), propisuje „[n]e dovode li u pitanje sljedeće odredbe, države članice ukidaju ograničenja na kretanja kapitala između osoba rezidenata u državama članicama. Radi olakšanja primjene ove Direktive, kretanja kapitala klasificirana su u skladu s nomenklaturom u Prilogu 1. [I.]“

4 Među kretanjima kapitala koja su pobrojana u Prilogu I. Direktivi 88/361 poglavlju I., pod naslovom „Izravna ulaganja“, navode se udjeli u novim ili postojećim društvima s ciljem uspostavljanja ili održavanja trajnih gospodarskih veza.

5 Poglavlje IV. navedenog priloga, pod naslovom „Transakcije udjelima društava za zajednička ulaganja“, u svom dijelu A. koji se odnosi na „[t]ransakcije udjelima društava [subjekata] za zajednička ulaganja“ uključuje, među ostalim, stjecanje od strane rezidenata udjela inozemnih subjekata kojima se trguje na burzi i stjecanje od strane rezidenata udjela inozemnih subjekata kojima se ne trguje na burzi.

6 „Napomene za pojašnjenje“ sadržane u tom istom prilogu pobliže navode sljedeće:

„Samo za potrebe ove nomenklature i Direktive [U smislu ove nomenklature i samo za potrebe Direktive], sljedeći izrazi imaju sljedeća značenja:

Izravna ulaganja

Ulaganja svih vrsta od strane fizičkih osoba ili komercijalnih, industrijskih ili financijskih društava, koja služe za uspostavljanje ili održavanje trajnih ili izravnih veza između osoba koje osiguravaju kapital i poduzetnika ili društva kojem se kapital stavlja na raspolaganje s ciljem obavljanja gospodarske aktivnosti. Prema tome taj se koncept mora tumačiti u najširem smislu.

[...]

Što se tiče društava spomenutih pod točkom I.2. nomenklature koja imaju status društva ograničenih dionicama [dioničkih društava], udjel [udio] ima karakter izravnog ulaganja kada paket dionica u vlasništvu fizičke osobe[,] drugog društva li [ili] nekog drugog držatelja [imatelja], omoguće dionice, bilo u skladu s odredbama nacionalnog prava koje se odnose na društva ograničena dionicama [dionička društva] ili na neki drugi način, da stvarno sudjeluje u upravljanju društvom ili u kontroli društva.

[...]"

Njemačko pravo

7 Planak 17. Zakona o prodaji inozemnih investicijskih udjela i oporezivanju dohotka od inozemnih investicijskih udjela (Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen), od 28. srpnja 1969. (BGBl. 1969. I. str. 986.), u verziji koja se primjenjivala u razdoblju od 1. siječnja 2002. do 31. prosinca 2003. (u daljnjem tekstu: AuslInvestmG), propisivao je u Planu 17. u pogledu oporezivanja dohotka od udjela u inozemnim fondovima sljedeće:

„(1) Isplate prinosa na inozemne investicijske udjele [...] smatra se dohotkom od kapitala u smislu Planika 20. stavka 1. točke 1. Zakona o porezu na dohodak [...]

[...]

(3) Stavci 1. do 2.a primjenjuju se samo:

1. a) ako je inozemno društvo za investicije nadležnom tijelu prijavilo namjeru stavljanja na tržište inozemnih investicijskih udjela na području važenja ovog zakona javnom ponudom, javnim oglašavanjem ili na sličan način [...], ili

b) ako se inozemne investicijske udjele koji su uvršteni na službeno ili uređeno tržište njemačke burze, uz iznimku objava koje propisuje burza, ne stavlja na tržište javnom ponudom, javnim oglašavanjem ili na sličan način (Planak 1. stavak 2.), a inozemno društvo za investicije je imenovalo zastupnika sa sjedištem ili prebivalištem na području važenja ovog zakona koji ga može zastupati pred poreznim tijelima i financijskim sudovima, i

2. ako inozemno društvo za investicije prilikom svake isplate prinosa imateljima inozemnih investicijskih udjela na njemačkom jeziku priopći [iznos isplate po udjelu i određene ondje navedene iznose]

[...]

te na zahtjev dokaže točnost tih podataka.“

8 Planak 18. AuslInvestmG-a, u verziji koja je bila na snazi u razdoblju od 30. prosinca 1993. do 31. prosinca 2000., propisivao je sljedeće:

„(1) Ako pretpostavke iz Planika 17. nisu ispunjene, isplate prinosa na inozemne investicijske udjele [...] smatraju se dohotkom od kapitala u smislu Planika 20. stavka 1. točke 1. Zakona o porezu na dohodak [...].

(2) Porezne osnovice iz stavka 1. moraju se dokazati. Dokumenti koji se podnose kao dokaz moraju biti sastavljeni na njemačkom jeziku ili im se može priložiti prijevod na njemački jezik. Inozemno društvo za investicije mora imenovati zastupnika sa sjedištem ili prebivalištem na području važenja ovog zakona koji ga može zastupati pred poreznim tijelima i financijskim sudovima.

(3) Ako se ne podnese uredan dokaz ili zastupnik ne bude imenovan, primatelju se oporezuju isplate prinosa na inozemne investicijske udjele kao i 90 % kapitalnog dobitka koji proizlazi iz razlike između prve otkupne cijene investicijskog udjela utvrđene u kalendarskoj godini i posljednje otkupne cijene utvrđene u kalendarskoj godini; porezna obveza mora se odrediti najmanje u

iznosu od 10 % posljednje otkupne cijene utvrđene u kalendarskoj godini. [...]“

9 Zakon o društvima za ulaganje kapitala (Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften), u verziji koja se primjenjivala na tuzemne investicijske fondove u razdoblju koje je relevantno za glavni postupak, propisivao je u bitnom da se imatelji udjela oporezuju prema „načelu transparentnosti“, to jest da se prema njima postupa kao da su sami izravno ostvarili dohodak nastao unutar zajedničkog portfelja.

Glavni postupak i prethodna pitanja

10 Od 1997. do 2003. Maria Schweier imala je depozitni račun kod LGT Bank AG (u daljnjem tekstu: LGT) u Lihtenštajnu, na kojem su, među ostalim, bili deponirani udjeli u investicijskim fondovima sa sjedištem na Caymanskom otoku. Ti investicijski fondovi koji nisu poštovali obveze u pogledu prijave, odobrenja i dokazivanja iz članka 17. stavka 3. AuslInvestmG-a, i nisu imenovali zastupnika u skladu s člankom 18. stavkom 2. trećom rečenicom AuslInvestmG-a, smatrali su se stoga u Njemačkoj „crnim“ fondovima na koje su se mogle primijeniti odredbe članka 18. stavka 3. AuslInvestmG-a.

11 M. Schweier je 2008. po prvi put obavijestila Finanzamt Ulm da je tijekom predmetnih godina primala dohodak, među ostalim od depozitnog računa koji je imala kod LGT-a. Ona je, dakle, ispravljenim poreznim prijavama ispostavi porezne uprave prijavila taj dohodak, nakon što je izračunala iznos tog dohotka na temelju dokumenata koje joj je LGT stavio na raspolaganje te je zatim na temelju članka 18. stavka 3. AuslInvestmG-a odredila paušalni iznos za sva dotična porezna razdoblja posebno.

12 Dotična ispostava porezne uprave izmijenila je M. Schweier porezna rješenja koja se odnose na ta porezna razdoblja tako što je iznos dohotka od kapitala na temelju predmetnih udjela odredila u visini od 44.970,69 eura za 1997., 63.779,07 eura za 1998., 106.826,16 eura za 1999., 94.999,24 eura za 2000., 96.055,10 eura za 2001., 100.157,99 eura za 2002. i 116.823,07 eura za 2003., što ukupno iznosi 623.611,32 eura.

13 M. Schweier uložila je prigovor protiv tog dodatnog poreza, pozivajući se na nespojivost paušalnog oporezivanja iz članka 18. stavka 3. AuslInvestmG-a s načelom slobodnog kretanja kapitala. Prema njezinu shvaćanju, dodatno oporezivanje moralo bi se temeljiti samo na stvarnim primicima kojima je trebalo utvrditi iznos. M. Schweier zatražila je da se njezin dohodak od kapitala oporezuje prema članku 18. stavku 1. AuslInvestmG-a te je dotičnoj ispostavi porezne uprave stavila na raspolaganje dokumente i izračune koji su bili za to potrebni.

14 Nakon što je Finanzamt Ulm odbio taj prigovor, M. Schweier podnijela je tužbu Finanzgerichtu Baden-Württemberg (Financijski sud Baden-Württemberg, Njemačka). Presudom od 27. veljače 2012. taj sud je u bitnom usvojio tužbu, smatrajući da članak 18. stavak 3. AuslInvestmG-a krši načelo slobodnog kretanja kapitala te je utvrdio da je dohodak od kapitala koji je M. Schweier stvarno primila na temelju dotičnih udjela bio svake godine niži od iznosa određenog prema članku 18. stavku 3. AuslInvestmG-a pa je ukupno iznosio 260.872,97 eura. Finanzamt Ulm uložio je reviziju protiv te presude Bundesfinanzhofu (Saveznom financijskom sudu).

15 U postupku povodom revizije Finanzamt Ulm ističe da se članak 18. stavak 3. AuslInvestmG-a mora primijeniti u glavnom postupku jer je ta odredba dio odredbe „standstill“ iz članka 64. stavka 1. UFEU-a. Naime, s jedne strane, budući da je ponašanje investicijskog fonda neodvojivo povezano s oporezivanjem ulagatelja koji drže udjele u tom fondu, članak 18. stavak 3. AuslInvestmG-a usmjeren je ne samo protiv ulagatelja nego i protiv samih investicijskih fondova te se odnosi, dakle, na pružanje financijskih usluga u smislu članka 64. stavka 1. UFEU-a. S druge

strane, držanje udjela u investicijskom fondu jest izravno ulaganje.

16 Prema shvaćanju suda koji je uputio zahtjev, paušalno oporezivanje propisano člankom 18. stavkom 3. AuslInvestmG-a može odvratiti njemačke ulagatelje od ulaganja u fondove koji ne ispunjavaju zahtjeve propisane člankom 17. i člankom 18. stavkom 1. AuslInvestmG-a, s obzirom na to da je navedeno paušalno oporezivanje općenito veće od oporezivanja koje se primjenjuje na ulagatelje koji drže udjele u tuzemnim fondovima i koji ne podnesu dokaz o visini dohotka od tih udjela. Tomu se pridružuje i nemogućnost imatelja udjela u „crnom“ fondu da pruži dokaz o iznosu stvarno primljenog dohotka kako bi izbjegao to paušalno oporezivanje dok Zakon o društvima za ulaganje kapitala ne propisuje slično paušalno oporezivanje kada je riječ o ulaganju u tuzemni fond.

17 Sud koji je uputio zahtjev pobliže navodi da je, u bitnome, pravilo iz članka 18. stavka 3. AuslInvestmG-a, koje je Finanzamt Ulm primijenio na M. Schweier u pogledu dotičnog razdoblja, postojalo i na dan 31. prosinca 1993. Taj sud dodaje da se investicijske fondove u kojima je M. Schweier imala udjele trebalo smatrati fondovima sa sjedištem u trećoj zemlji jer su osnovani na temelju pravila o odobrenju za rad i nadzoru koji su na snazi na Caymanskom otočju, a i društva za upravljanje dotičnim investicijskim fondovima ondje imaju svoje sjedište.

18 Međutim, sud koji je uputio zahtjev nije siguran jesu li materijalne pretpostavke za primjenu članka 64. stavka 1. UFEU-a ispunjene i odnosi li se članak 18. stavak 3. AuslInvestmG-a na pružanje financijskih usluga ili na izravna ulaganja.

19 U tim je okolnostima Bundesfinanzhof odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Protivi li se slobodno kretanje kapitala iz [članka 63. UFEU-a] nacionalnom propisu (u ovom slučaju članku 18. stavku 3. AuslInvestmG-a) prema kojem se pod određenim pretpostavkama isplatama prinosa u korist tuzemnih ulagatelja u inozemne investicijske fondove pribraja fiktivan dohodak u visini od 90 % razlike između prve i posljednje godišnje otkupne cijene, ali najmanje 10 % posljednje otkupne cijene (ili burzovne ili tržišne vrijednosti), kada je riječ o udjelima u fondovima trećih zemalja, s obzirom na to da se taj propis, koji se u osnovi nije mijenjao od 31. prosinca 1993., odnosi na pružanje financijskih usluga u smislu pravila o zaštiti stečenih prava iz [članka 64. stavka 1. UFEU-a]?

U slučaju da odgovor na prvo pitanje nije potvrđan:

2. Predstavlja li udio u takvom investicijskom fondu sa sjedištem u trećoj zemlji uvijek izravno ulaganje u smislu [članka 64. stavka 1. UFEU-a] ili odgovor na to pitanje ovisi o tome omoguće li taj udio ulagatelju na temelju nacionalnih propisa države u kojoj je sjedište investicijskog fonda ili na drugom temelju, da stvarno sudjeluje u upravljanju ili kontroli investicijskog fonda?“

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

20 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 64. UFEU-a tumačiti na način da je nacionalno zakonodavstvo poput onoga u glavnom postupku koje propisuje paušalno oporezivanje dohotka imatelja udjela u inozemnom investicijskom fondu, ako taj fond nije ispunio određene zakonske obveze, mjera koja se odnosi na kretanja kapitala koja podrazumijeva pružanje financijskih usluga u smislu toga članka.

21 U tom pogledu valja podsjetiti da članak 64. stavak 1. UFEU-a taksativno navodi kretanja

kapitala koja mogu izbjeći primjenu članka 63. stavka 1. UFEU-a te ga se kao iznimku od temeljnog načela slobodnog kretanja kapitala mora usko tumačiti (vidjeti presudu Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, t. 29.).

22 Stoga valja utvrditi odnosi li se konkretno zakonodavstvo na kretanja kapitala i, u slučaju potvrdnog odgovora, podrazumijevaju li ta kretanja kapitala pružanje financijskih usluga.

23 U nedostatku definicije pojma „kretanja kapitala“ u UFEU-u, Sud je priznao indikativnu vrijednost nomenklature Priloga I. Direktivi 88/361, s tim da, u skladu s napomenom u uvodu tog priloga, navedeni popis nije taksativan (vidjeti osobito, u tom smislu, presude van Hiltén-van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, t. 39.; Missionswerk Werner Heukelbach, C-25/10, EU:C:2011:65, t. 15. i Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, t. 20.).

24 Stjecanje od strane rezidenata udjela inozemnih subjekata kojima se trguje ili se ne trguje na burzi ubraja se u kretanja kapitala navedena u dijelu A, koji se odnosi na „[t]ransakcije udjelima društava za zajednička ulaganja“ poglavlja IV. Priloga I. Direktivi 88/361, pod naslovom „Transakcije udjelima društava za zajednička ulaganja“.

25 Primanje dividendi od subjekta za zajedničko ulaganje, premda se izričito ne navodi u toj nomenklaturi kao „kretanje kapitala“, može se dovesti u vezu sa stjecanjem od strane rezidenata udjela inozemnih subjekata kojima se trguje ili se ne trguje na burzi pa je stoga neodvojivo povezano s kretanjem kapitala (vidjeti u tom smislu presudu Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, t. 29.).

26 Slijedom toga, nacionalno zakonodavstvo poput onoga u glavnom postupku koje uređuje oporezivanje dohotka ulagatelja koji imaju udjele u subjektima za zajednička ulaganja, propisuju li različita pravila oporezivanja ovisno o tome poštuje li dotični inozemni investicijski fond odredbe članka 17. stavka 3. i članka 18. stavka 2. AusInvestmG-a, jest mjera koja se odnosi na kretanja kapitala u smislu navedene nomenklature.

27 Stoga valja utvrditi podrazumijevaju li kretanja kapitala na koja se odnosi zakonodavstvo poput onog u glavnom postupku pružanje financijskih usluga u smislu članka 64. stavka 1. UFEU-a.

28 Na prvom mjestu treba ispitati stajalište koje, među ostalim, zastupaju sud koji je uputio zahtjev i Europska komisija, a to je da člankom 64. stavkom 1. UFEU-a mogu biti obuhvaćene samo mjere koje su izravno upućene pružateljima financijskih usluga kao takvima i koje uređuju obavljanje i nadzor njihovih financijskih transakcija, odobrenje za rad ili prestanak rada, što nije slučaj s propisima koji se odnose na oporezivanje ulagatelja.

29 U tom pogledu, valja najprije podsjetiti na razgraničenje između odredaba Ugovora o slobodi pružanja usluga i odredaba koje uređuju slobodno kretanje kapitala.

30 Sud je već imao priliku presuditi da iz teksta članaka 56. i 63. UFEU-a kao i iz činjenice da se nalaze u dvama različitim poglavljima glave IV. Ugovora, proizlazi da te odredbe, premda usko povezane, imaju za cilj urediti različite situacije te svaka od njih ima različito područje primjene (vidjeti u tom smislu presudu Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, t. 28.).

31 U skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, kako bi se utvrdilo je li neko nacionalno zakonodavstvo obuhvaćeno jednom ili drugom temeljnom slobodom zajamčenom Ugovorom, treba uzeti u obzir predmet dotičnog zakonodavstva (vidjeti u tom smislu presude Holböck, C-157/05, EU:C:2007:297, t. 22. i navedenu sudsku praksu; Dijkman i Dijkman-Lavaleije, C-233/09, EU:C:2010:397, t. 26., kao i Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11,

32 Kako je nezavisni odvjetnik u biti istaknuo u točki 67. svoga mišljenja, nacionalno zakonodavstvo kojemu se predmet ponajprije odnosi na pružanje financijskih usluga obuhvaćeno je odredbama Ugovora o slobodi pružanja usluga, čak ako bi ono uključivalo ili podrazumijevalo kretanja kapitala.

33 Naime, Sud je već zauzeo stajalište prema kojem nacionalno uređenje kojim država članica propisuje da za obavljanje djelatnosti davanja kredita kao poslovne djelatnosti na njezinu državnom području društvo sa sjedištem u trećoj državi mora ishoditi prethodno odobrenje za rad, što tom društvu onda otežava pristup financijskom tržištu, pretežito utječe na ostvarenje slobode pružanja usluga u smislu članka 56. UFEU-a i članka u nastavku (presuda *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, t. 49. i 50.).

34 Nasuprot tomu, nacionalne mjere kojima se predmet barem ponajprije odnosi na kretanja kapitala ulaze u područje primjene članka 64. stavka 1. UFEU-a.

35 U tim okolnostima, zahtijevati da se mjere izravno odnose na pružatelje financijskih usluga kao takve i da uređuju obavljanje i nadzor njihovih financijskih transakcija te odobrenje za rad ili prestanak rada kako bi one bile obuhvaćene člankom 64. stavkom 1. UFEU-a, dovelo bi u pitanje razgraničenje između odredaba Ugovora o slobodi pružanja usluga i odredaba koje uređuju slobodno kretanje kapitala.

36 Tumačenje prema kojem predmet članka 64. stavka 1. UFEU-a nije upućivanje na situacije obuhvaćene slobodom pružanja usluga također potvrđuje činjenica da za razliku od poglavlja o slobodnom kretanju kapitala, u poglavlju o slobodi pružanja usluga nema nijedne odredbe koja pogodnosti svojih odredaba proširuje i na pružatelje usluga državljanima trećih država, sa sjedištem izvan Europske unije, s obzirom na to da je cilj toga poglavlja jamčiti slobodu pružanja usluga državljanima država članica (presuda *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, t. 25.).

37 Nasuprot tomu, iz članka 63. i članka 64. stavka 1. UFEU-a proizlazi da su na temelje zabranjena sva ograničenja kretanja kapitala koja podrazumijevaju pružanje financijskih usluga između država članica i trećih zemalja, osim ako je takvo ograničenje, u skladu s nacionalnim pravom ili pravom Unije, postojalo na dan 31. prosinca 1993. ili eventualno na dan 31. prosinca 1999.

38 Slijedom toga, zbog razlika koje postoje između odredaba o slobodi pružanja usluga i odredaba o slobodnom kretanju kapitala u pogledu njihova područja primjene s obzirom na teritorij odnosno osobe na koje se primjenjuje, situacije obuhvaćene člankom 64. stavkom 1. UFEU-a nužno se razlikuju od situacija obuhvaćenih člankom 56. UFEU-a i člancima u nastavku.

39 Nadalje valja podsjetiti da je, kako je i nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 74. svoga mišljenja, odlučujući kriterij za primjenu članka 64. stavka 1. UFEU-a uzročno-posljedična veza koja postoji između kretanja kapitala i pružanja financijskih usluga, a ne područje primjene *ratione personae* sporne nacionalne mjere ili njezin odnos prema pružatelju umjesto prema primatelju takvih usluga. Naime, kako je već naglašeno u točki 21. ove presude, područje primjene članka 64. stavka 1. UFEU-a definirano je navođenjem kategorija kretanja kapitala koja mogu podlijeći ograničenjima.

40 Slijedom toga, okolnost da se neka nacionalna mjera primarno odnosi na ulagatelja, a ne na pružatelja financijske usluge nije prepreka tomu da ta mjera bude obuhvaćena člankom 64. stavkom 1. UFEU-a.

41 Na kraju, suprotno Komisijinih tvrdnjama, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da porezni propisi država članica mogu biti obuhvaćeni člankom 64. stavkom 1. UFEU-a (vidjeti osobito presude *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, t. 174. do 196.; *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, t. 37. do 45., kao i *Prunus i Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, t. 27. do 37.).

42 Na drugom mjestu, kada je riječ o opsegu iznimke iz članka 64. stavka 1. UFEU-a, treba ponoviti da usko tumačenje te iznimke ima za cilj sačuvati koristan učinak članka 63. UFEU-a.

43 Slijedom toga, kako bi nacionalna mjera mogla biti obuhvaćena navedenom iznimkom, mora se odnositi na kretanja kapitala koja su usko povezana s pružanjem financijskih usluga.

44 Kako je i nezavisni odvjetnik naglasio u točki 74. svoga mišljenja, da bi postojala dovoljno uska povezanost, nužno mora postojati uzročno-posljedična veza između kretanja kapitala i pružanja financijskih usluga.

45 Stoga je nacionalno zakonodavstvo koje tako što se primjenjuje na kretanja kapitala u smjeru i iz trećih zemalja ograničava pružanje financijskih usluga, obuhvaćeno člankom 64. stavkom 1. UFEU-a (vidjeti, po analogiji s kretanjima kapitala koja podrazumijevaju izravna ulaganja ili poslovni nastan u smislu 64. stavka 1. UFEU-a, presude *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, t. 183., i *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, t. 36.).

46 U konkretnom slučaju, stjecanje udjela u investicijskim fondovima sa sjedištem na Caymanskom otoku kao i primitak isplate prinosa od tih udjela podrazumijeva postojanje pružanja financijskih usluga koje ti investicijski fondovi obavljaju u korist dotičnog ulagatelja. Takvo ulaganje razlikuje se od slučaja kada ulagatelj na tržištu izravno stekne udjele u trgovačkom društvu utoliko što mu, zahvaljujući tim uslugama, omogućuje među ostalim, postizanje povećane diverzifikacije u pogledu različitih imovine kao i bolju raspodjelu rizika.

47 Nacionalno zakonodavstvo poput onoga u glavnom postupku koje propisuje paušalno oporezivanje, zajedno s nemogućnošću da se ulagatelju oporezuje stvarno primljeni dohodak ako inozemni investicijski fond ne ispunjava pretpostavke određene člankom 17. stavkom 3. i člankom 18. stavkom 2. *AuslInvestmG*-a, može odvratiti tuzemne ulagatelje od stjecanja udjela u inozemnim investicijskim fondovima i, prema tome, dovesti do toga da ti ulagatelji rjeđe traže usluge takvih fondova.

48 Slijedom toga, uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti tako da članak 64. UFEU-a treba tumačiti na način da je nacionalno zakonodavstvo poput onoga u glavnom postupku koje propisuje paušalno oporezivanje dohotka imatelja udjela u inozemnom investicijskom fondu, ako taj fond nije ispunio određene zakonske obveze, mjera koja se odnosi na kretanja kapitala koja podrazumijevaju pružanje financijskih usluga u smislu toga članka.

Drugo pitanje

49 Uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, nije potrebno odgovoriti na drugo pitanje.

Troškovi

50 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 64. UFEU-a treba tumačiti na način da je nacionalno zakonodavstvo poput onoga u glavnom postupku koje propisuje paušalno oporezivanje dohotka imatelja udjela u inozemnom investicijskom fondu, ako taj fond nije ispunio određene zakonske obveze, mjera koja se odnosi na kretanja kapitala koja podrazumijevaju pružanje financijskih usluga u smislu toga članka.

Potpisi

*Jezik postupka: njemački